

Solia 1888 în scrierile sorei White

7 iunie 2008

Gili Cârstea

Ieri vorbeam despre dragostea unora pentru solia 1888, cu condiția să fie culeasă din scrierile sorei White, dar nu de la Jones și Waggoner. Ei sunt de acord ca solia să fie prezentată bisericii așa cum este ea expusă în Spiritul Profetic, sugerând că Jones și Waggoner au avut probleme, și de aceea solia lor nu este sigură.

Foarte bine.

Putem trece peste faptul că ei Îl acuză pe Dumnezeu că nu Și-a ales bine oamenii prin care trimite soliile Sale.

Putem trece peste faptul că tocmai Ellen White ne-a spus cine au fost mesagerii Domnului, că ei sunt trimiși de Dumnezeu, și că Duhul Sfânt a fost batjocorit și alungat prin opoziția față de acești mesageri.

Putem trece peste faptul că de la Ellen White știm că solia 1888 a fost începutul Marii Strigări, și că acești doi bărbați au avut „acreditare divină” pentru misiunea lor.

Putem trece peste faptul că toate scrierile sorei White de după 1888 sunt puternic influențate tocmai de lumina care a venit prin acești doi mesageri.

Putem trece peste faptul că propunerea aceasta este ecoul dorinței insensibile a poporului de odinioară, când oamenii cereau să le vorbească Moise deoarece nu sufereau comunicarea directă cu Dumnezeu.

Perfect. Suntem gata să prezentăm solia 1888 doar din scrierile sorei White (De fapt asta facem dintotdeauna, frecvența citatelor noastre din Jones și Waggoner fiind aproape simbolică, așa cum poate remarca oricine cunoaște situl nostru. Noi niciodată nu am indicat cuiva să descopere solia 1888 în cărțile celor doi soli, preferând să analizăm comentariile inspirate ale servei Domnului referitoare la acest episod trist al istoriei noastre).

Dacă ar fi să indic un singur paragraf din lucrările Spiritului Profetic în care solia 1888 să aibă densitate sută la sută, acela ar fi pasajul din DA 161. În același timp, pasajul respectiv conține cea mai mare concentrație de doctrine pe care biserica le evită, le neglijează sau le respinge deschis. El devine astfel dovada cea mai concludentă că solia 1888 nu a fost, și nu este primită de biserică.

Să vedem despre ce este vorba:

"Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nefsante. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Este pentru prima oară când sora White descrie templul ca o pildă pentru scopul etern al lui Dumnezeu, concept prezentat de Jones [aici], și preluat de W.W.Prescott, la ale cărui prelegeri în Australia sora White a participat, afirmând că profesorul lucrează sub călăuzirea Duhului Sfânt [aici].

Nu vrem să spunem că sora White l-a copiat pe Jones; ea doar a recunoscut lumina trimisă prin el, a preluat-o, a prezentat-o fără teamă, în ciuda opoziției oficiale, și și-a riscat credibilitatea de dragul ei. Acuzată că procedează astfel, ea declara că este dispusă să primească lumină și adevăr de la cea mai slabă unealtă pe care Dumnezeu dorește să o folosească. Ea răspundea celor care o acuzau că este influențată de Jones:

“Când mi-am exprimat poziția în mod clar, mulți nu m-au înțeles, și au afirmat că sora White s-a schimbat; sora White este influențată de Willie White (fiul ei) și de fratele A.T. Jones. Bineînțeles că o astfel de afirmație, venind de pe buzele celor ce mă cunosc de ani de zile, care au crescut în solia îngerului al treilea și au fost onorați de încrederea și respectul poporului nostru, are influență. Am devenit subiectul remarcilor și criticilor, dar nici unul dintre frații mei nu a venit să mă întrebe sau să îmi ceară vreo explicație” (3 SM 173).

Și dacă ar fi venit, ce explicație le-ar fi dat? Ea le-ar fi spus franc în față că Dumnezeu a trimis lumină nouă prin acești frați, și că nu se simte deranjată că Dumnezeu nu a ales să trimită lumina prin ea. Ascultați:

„Când Domnul a dat fraților mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simțit nespuse de recunoscătoare față de Dumnezeu, căci am știut că solia este pentru acest timp” (3 SM 173).

„Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învățătură clară la acest subiect, pe care am auzit-o de pe buze omenești, afară de discuțiile dintre mine și soțul meu. Mi-am zis, eu pot vedea așa clar deoarece Domnul mi le-a descoperit în viziune... și când o altă persoană le-a prezentat, fiecare fibră a inimii mele a spus amin” (MS 5, 1889).

„Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp” (RH 18 martie 1890).

La aceste adunări de tabără, ascultând pe Jones și Waggoner, sora White a avut ocazia să verifice cu atenție solia lor, descoperind în ea „farmecul inegalabil al lui Hristos,” numit mai apoi „solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea.” Toate lucrările ei de după 1888 abundă de lumina trimisă prin Jones și Waggoner, ca și pasajul din DA 161 pe care îl studiem acum.

Să analizăm pe rând conceptele 1888 prezente în acest pasaj, și felul în care a fost biserica influențată de ele:

1. Ea spune că templul, cortul întâlnirii, trebuia să fie o pildă pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, acela de a locui în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.

Biserica de azi crede că templul este o pildă despre sanctuarul ceresc, unde Hristos face o lucrare de judecată, și desconsideră interesul lui Dumnezeu pentru „fiecare ființă creată.”

2. Ea spune că scopul etern al lui Dumnezeu a fost stricat în Eden, că templul a rămas pustiu, și că lucrarea de restaurare a sanctuarului reprezintă în primul rând revenirea Duhului Sfânt în templul Său, inima omenească.

Biserica de azi crede că așa ceva este un fel de panteism, și că omul nu este păcătos prin naștere, adică despărțit de izvorul vieții. Unii merg atât de departe cu acest concept încât cred că un copil plasat într-o ambianță cerească, lipsită de păcat, devine automat un sfânt, și nu are nevoie de nicio intervenție divină pentru a trăi în neprihănire. Educat în sfințenie, copilul pământean devine sfânt.

3. Ea spune că scopul lui Dumnezeu nu a putut fi realizat de-a lungul istoriei în poporul Său, oricât au practicat ei metaforele mântuirii, și că acest scop a fost realizat, pentru prima oară de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos. Scopul fiind locuirea Creatorului în creatură, și acest scop fiind realizat în Hristos, este evident că Hristos a fost un membru al familiei lui Adam, os din oasele noastre și carne din carnea noastră. Dacă nu era așa, scopul lui Dumnezeu nu se putea realiza cu El.

Biserica de azi crede că nu este posibil acest lucru, deoarece Hristos era Dumnezeu, iar scopul lui Dumnezeu nu este ca Dumnezeu să locuiască în Dumnezeu. Se crede că Hristos nu a făcut decât să împrumute un trup material prin care să Se poată adresa omenirii căzute, trup pe care îl păstrează în continuare ca

pe un memorial al salvării, dar care nu are nicio legătură cu natura umană, așa cum o cunoaștem noi, păcătoșii.

4. Ea spune că exact lucrul care s-a realizat în Hristos, adică unirea omeneșului cu divinul, trebuie realizat și cu noi, că acesta este scopul lui Dumnezeu, și că acest „înalt privilegiu” este pus la dispoziția fiecărui suflet. Este „nunta,” adică unirea dintre divin și uman, la care este invitată biserica, locul unde se primește haina de nuntă, adică neprihănirea lui Hristos, caracterul lui Dumnezeu dovedit a funcționa perfect în natura umană.

Biserica de azi nu crede că așa ceva este posibil. Dacă Hristos a fost Dumnezeu, și noi nu suntem așa, nici n-o să trăim vreodată ca El. Noi doar suntem îngăduiți, socotiți drepti la umbra mijlocirii, dar niciodată făcuți realmente neprihăniți, aici pe pământ. Da, spun ei, vom fi făcuți neprihăniți, dar numai în perioada călătoriei interstelare către Noul Ierusalim, și nicidecum înainte de a doua venire.

5. Ea spune că iudeii nu au crezut că acest înalt privilegiu este al lor, și de aceea nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Creatorului. Ei nu percepeau „urâta negustorie” pe care o practica diavolul în templul inimii lor, crezând că biletul lor spre cer se datorează nașterii în acel popor privilegiat.

Biserica de azi nu crede nici ea că nunta înseamnă unirea divinului cu umanul în inima omenească, și de aceea poporul nostru nu onorează privilegiul înalt de a deveni o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Se vorbește mult despre locuirea Duhului Sfânt în inimă, dar din aceasta se înțelege că Duhul ne învață, ne călăuzește, și Se limitează la atât. Se contestă că Duhul Sfânt este sistemul de operare divin, și că fără instalarea lui în creierul omeneș nu este posibilă ascultarea de lege.

Spre a susține că ideile prezentate în acest paragraf sunt fundamentate pe o corectă înțelegere a Scripturii, și că aici este vorba despre curățirea sanctuarului, temelia credinței noastre, sora White citează imediat versetele din Maleahi 3:1-3, 1 Cor 3:16-17, Efeseni 2:21-22.

Și ca o încoronare a acestei glorioase demonstrații, ea leagă scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice de solia Martorului Credincios către Laodicea, afirmând că Hristos nu va forța intrarea în templul inimii, ci bate la ușă, așteptând respectuos un răspuns din partea îngerului bisericii. Răspuns care se lasă așteptat de 120 de ani.

Biserica este în contratimp cu tot ce spune sora White în acest pasaj, și totuși pretinde că a primit solia 1888, și că este dispusă să permită prezentarea soliei pe baza Spiritului Profetiei.

Dacă este așa, de ce îi crește tensiunea doar la rostirea numelor Jones și Waggoner? Curajoasa Ellen a scris mii de pagini despre acești oameni și solia trimisă prin ei. De ce ne ofensează puternicele ei declarații că am răstignit pe Hristos prin refuzul de a asculta ce au de spus acești oameni?

Răspunsul se află tot în scrierile ei, pe care declarăm că le prețuim:

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467).

Și dacă tot ne este așa drag de solia 1888 prezentată de Ellen White, poate ne explică cineva din ce cauză volumul „Mărturii pentru predicatori” nu a fost tradus și publicat decât recent de tipografiile bisericii din țara noastră. Acest volum conține o colecție de scrisori expediate de EGW din Australia, și în care ea vorbește deschis despre rebeliunea ce se desfășoară la sediul lucrării, ca urmare a respingerii soliei 1888.
